

עפ"ת 55108/02/16 - אריה בשארី נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 55108-02-16 בשארី נ' מדינת ישראל
תיק חיזוני:

בפני כבוד השופט עמיתה ק. רג'ינאיינו
המערער אריה בשארី
נגד מדינת ישראל
המשיבה

פסק דין

1. בפני ערעור על פסק דין של בית משפט השלום לטעורה בפתח תקווה (כב' השופט מג' כהן) בתיק תד. 5711-12-12 מיום 17.1.2016, במסגרתו הורשע המערער בעבירות של אי האטה לפני מעבר ח齐ה, נהיגה בראשנות, גריםת חבלה של ממש ועבירה של אי החלפת דיסקט טכוגרפ יומית. המערער נדון לעונשים הבאים:

- א. קנס בסך 4,000 ₪.
- ב. פסילת רישון הנהיגה למשך 40 חודשים (בניכוי 60 ימי פסילה מנהלית).
- ג. פסילה על תנאי למשך 3 חודשים למשך 3 שנים.
- ד. מאסר על תנאי למשך 7 חודשים.
- ה. של"צ בהיקף של 250 שעות.

2. נגד המערער הוגש כתוב אישום לבית משפט לטעורה ממנו עולה כי ביום 26.6.2011 נרג המערער באוטובוס במודיעין עילית ובהתקרבו למעבר ח齊ה לא נתן זכות קדימה לפחות בן שנתיים וחצי (להלן: "הולך הרجل או הפעוט") אשר חזה את הכביש ללא השגחת מבוגר למעבר ח齊ה, משמאלו לימין, כיוון נסיעת הנאשם.

על פי הנטען, המערער לא האט את הרכב בהתקרבו למעבר ח齊ה, לא עצר רכבו, לא נתן זכות קדימה להולך הרجل למעבר הח齊ה ומגע ממנו להשלים את ח齊תו בבטחה, פגע בו עם רכבו וגרם לו לחבלות של ממש.

עמוד 1

נטען כי המערער נהג בrelsנות ולא נקט באמצעות הדרושים למניעת התאונה.

עוד נטען כי המערער נהג ברכב מבלי להתקין בו דיסקט טכוגרפ.

3. **תשובה המערער לכתב האישום.**

בתשובה לכתב האישום (ביום 24.4.2014) מסר המערער כי במהלך הנסיעה נסע אחריו מישחו שציפוף. לימינו עמד נסע. לאחר שחלף 10 מ' מעבר החציה הסתכל במראה השמאלית, וכאשר התכוון להחזיר על הדושאן כדי להמשיך בנסיעה, הנסע שעמד לימינו צעק שיש הילד. הוא בלם ואז יצא לחוץ את הילד. המערער הוסיף שהילד התפרק לכਬש והפגעה בו לא הייתה מעבר החציה.

בהמשך מסר: "אני לא מודה שזו הייתה מעבר חציה. אני לא מודה שהייתי בנסיעה. הייתי בעצרה. הילד השתחל מבין המכוניות לא יכולתי לראות דבר כזה. הנסע שהוא לצד יכול היה לראות דבר כזה. הוא היה גבוה. איך שהוא צעק ואמר שהילד נמצא בפגוש, שהתחלתי לנסוע, ישר בلمתי, לא הייתה בנסיעה ולא בلمתי שנתתי לו מכח".

המעערער כפר בכיוון חציית הולך הרجل, כפר בעובדה שהיא בנסיעה, כפר בהתרחשות התאונה על מעבר החציה וטען שלא היה ביכולתו לראות את הולך הרجل עובר לפגעה.

לא הייתה מחלהקת לגבי התרחשות התאונה ונסיבותיה.

בעודותיו הודה המערער שלא החליף את דיסקט הטכוגרפ, לפיכך מיותר הדיון בעבירה זו.

4. **ההיליך בבית משפט קמא**

בישיבת ההקראה היה המערער מיוצג על ידי עורך דין. בין ישיבת ההקראה לשיבת ההורכות ביקש הסניגור להשתחרר מייצוג ובית המשפט נעתר לבקשתה. בית משפט קמא לא נענה לבקשת המערער למינוי סניגור מהסניגוריה הציבורית והמערער ניהל את התקיק בעצמו.

5. **הכרעת הדין והקביעות של בית משפט קמא**

(1) בית משפט קמא סקר בהכרעת הדין את העדויות שבאו בפניו והמסמכים שהוגשו ובסופו של יום דחיה הרשיע את המערער. בית המשפט ביסס את הממצאים על עדותם של קפלן יצחק (להלן: "קפלן"), בוחן התנוועה מזרחי אליו (להלן: "בוחן התנוועה") וקצין בוחנים מחוז שי"י צביקה מוזס (להלן: "קצין בוחנים"). (הערה: בפרוטוקול הדיון לא מופיע מספר העד ליד שמו). מספריו העדים בהכרעת הדיון מסתמכים על מספר העדים בראשימת עדי הבדיקה כפי שפורטו בכתב האישום. מאחר ובהודעת העורoor השתמש ב"כ המערער במספר שונה מאשר אליו היחס לעדים על פי שמו).

(2) לא הייתה מחלוקת לגבי תיאור הכביש. הכביש במקום מחולק על ידי אי תנועה בניו לשני מסלולי נסעה. באי התנועה מוצבת גדר הפרדה (להלן: "הגדר") בגובה 1.20 מ'. במקום בכביש המסומן כמעבר חיצ'ה, פתח בגדר המאפשר מעבר בין שני המסלולים. בסמוך לפתח שיחים בגובה 1.40 מ', בולטים חצי מטר (מעמוד הגדר) לכיוון הכביש, כיוון נסיעת המערער (ת/14).

בסמוך למעבר החיצ'ה, اي התנועה מתרחב ב-85 ס"מ (תרשים ת/14 ועמדתו של קצין הבוחנים).

מהירות הנסיעה המותרת במקום היא 50 קמ"ש. המערער נהג במהירות איטית.

(3) בית משפט קמאקבע כי מעבר החיצ'ה ברור ומואר ושדה הראייה מכון נסיעת האוטובוס, עד למעבר החיצ'ה פתוח, מעל 120 מ'.

(4) נקבע כי בחזית האוטובוס, נוצר מושלש מסויים שהשתטח מתחתיו הוא שטח מת ותפקיד המראות באוטובוס להציג את השטח הנמצא בחזית האוטובוס.

(5) בית משפט קמאנתן אמון בעמדתו של קופמן וקבע כי הולך الرجل חזה את הכביש ברכישה, במעבר החיצ'ה משמאל לימין כיוון נסיעת המערער, לכיוון האחיזות שלו שהיכלו לו בצד ימין של הכביש. מכאן שנדחתה גירסתו של המערער כי הולך الرجل חזה את הכביש מימין למשאל.

(6) בית המשפט אימץ את הממצאים שפורטו בדי"ח הבוחן (ת/5) ועמדתו של הבוחן בבית המשפט וקבע כי הפגיעה בהולך الرجل הייתה בפגוש הקדמי של האוטובוס, 60 ס"מ מדוון שמאל לאחר שהולך الرجل הספיק לחצות כ-2 מטר מאי התנועה. קביעה זו מבוססת על סימן של ניגוב אבק בתחתיות הפגוש הקדמי של האוטובוס (על פי חוות דעתו של הבוחן, ניגוב האבק מצבע על מקום הפגיעה - ת/5 סעיף 9).

ב"כ הצדדים הסכימו (עמ' 13 לפרוטוקול) כי בעמוד 29 להכרעת הדין שורה 15, נפלה טעות קולמוס. נרשם "פינה ימנית" במקום "פינה شمالית". מאחר לכך, מתייתר הצורך לדון בטענה זו של המערער.

(7) נקבע כי שתי קווצות שיער של הולך الرجل שנמצאו מתחת לאוטובוס (ת/11) מצבעים על נתיב גלגול הולך الرجل מתחת לאוטובוס לאחר הפגיעה (ת/5, סעיף 9).

(8) נקבע כי כתם הדם שנמצא 4.8 מ' אחרי מעבר החיצ'ה, כיוון נסיעת המערער, מצבע על מקום שכיבתו הסופי של הולך الرجل לאחר הפגיעה.

- (9) נקבע כי אישור האימפקט היה מעבר הח齐יה עד למועד שיכבת הולך الرجل.
- (10) בית המשפט התבסס על אמרתו של המערער בחקירה ועדותו בבית המשפט (עמ' 21 ש' 29) והסיק מדבריו (שראה את הולך الرجل בפגוש) שניתן היה להבחן בהולך الرجل גם בשטח המת.
- (11) נקבע כי המערער לאבחן בהולך الرجل עובר לפגעה, למטרות שלא הייתה לו מניעה טכנית להבחן בו.
- (12) בית המשפט אימץ את מסקנותיו של בוחן התנוועה וקבע כי המערער יכול היה למנוע את התאונה בכל מצב (בין אם הולך الرجل חזה משמאלי לימין, או שחזה מימין לשמאלי או שהולך الرجل הסתובב על הכביש).
- (13) בית המשפט קבע כי על פי התרשםו המערער לא נקט באמצעות זיהירות הנדרשים בהתקרבו למעבר הח齐יה ולא היה מרוכז בנסיעה ובמתרחש בכביש.
- (14) נקבע כי יתכן והייתה רשות תורמת של הולך الرجل ש"התפרץ בריצה אל מעבר הח齐יה אלומ היה על הנאשם לצפות שילדים עשויים לפרוץ בקרבת מעבר הח齐יה ביחד כאשר אישור הח齐יה מוכר היטב לנאשם כמקום שכל הזמן יש ילדים בכבישים" (עמ' 30 ש' 6 - 8).

6. **nymoki גזר הדין של בית משפט קמא**

בית משפט קמא פירט בגזר הדין את עיקרי האירוע וציין כי נפגע העבירה הוא פועל יlid 2008 (בעת התאונה היה בן שנתיים וחצי) שחצה את הכביש ללא הגחת מבוגר ונפגע כתוצאה מאופן נהיגתו של המערער. הפעוט נחבל באופן חמור בראשו (דימום מוחי, ביצקת מוחית חמורה, שברים בגולגולת ובסינוסים) והובhal לבית החולים. על פי עדותו של האב הפעוט סובל מבעיות חברתיים, קושי בתפקיד יומיומי ובעיות ראייה בעין אחת.

המעערער מועסק כנהג אוטובוס. נוהג משנת 1979. בעברו 23 הרשעות קודמות. האחרונה מ- 2009. אין בעברו תיקי תאונות דרכים.

כעולה מתחקיר שירות המבחן, המערער מתקשה לקבל אחריות בجرائم התאונה ותוכאותה ומאישים את הוריו של הפעוט באחריות לתאונה. שירות המבחן התרשם שההיליך המשפטי המתנהל נגדו והמחירים שהוא משלם מהווים גורם מרתייע.

בית משפט קמא ציין כי מצא רשותה במידה מסוימת מצדו של הפעוט ולפחות של הוריו שלא השגיחו

עליו.

נקבע מתחם ענישה הנע בין מספר חודשים מאסר לרצוי בעבודות שירות ועד שנת מאסר ופסילת רישויון הנהיגה לתקופה שבין שנים ל-6 שנים. אולם, מכיוון שהמשיבה לא הודיעה שכונתה לעתור למאסר ובקשתו של המערער לミニי סנגור; לא נותרה, החלטת בית משפט קמא להימנע מעונש של מאסר והטיל עליו את העונשים המפורטים ברישיון פסק הדין.

7. נימוקי הערעור

- (1) בראשית הדברים ציין ב"כ המערער כי המערער לא היה מיוצג בבית משפט קמא ונראה כי לא זכה באיזון ראוי בין יכולתו לניהל את הגנתו לבין חזק יכולתה של המשיבה להוכיח את גירסתה. נטען, כי לא היה מקום להחמיר עם המערער, שלא העלה טענה זו או אחרת בבית המשפט ולהתחשב בכך שלא היה מיוצג.
- (2) בפתח נימוקי הערעור טען ב"כ המערער כי רשלנותו התורמת של הולך الرجل (או של הוריו) "זעקה לשמיים" והוא כה גבוה עד כי יש ביכולתה לנתק את הקשר הסיבתי בין המעשה לנסיבות התאונה. נטען כי אין ביכולתו של נהג סביר לצפות כי פעוט בן שנים וחצי יחצה לבדו בלילה את הכביש (בשעה 20:20 לערך) ללא השגחת מבוגר ובנסיבות אלה יש לזכות את המערער ולחילופין להתערב בעונש בצורה ניכרת.
- (3) נטען, כי עצם התקיימותה של התאונה במעבר הח齐יה, אין משמעות אחריות מוחלטת של הנהג לתאונה ועל התביעה מוטלת החובה לחקור את נסיבות האירוע לרבות שיחזור, ולהציג בפני בית משפט קמא כיצד ניתן למנוע את התאונה (ב"כ המערער הפנה לבג"ץ 13/13, **כרנסטי נ' פרקליטות המדינה ואח'.**)
- (4) נטען כי מקום הימצאו של כתם הדם, כ-4.8 מ' לאחר מעבר הח齐יה, אינו מוביל למסקנה ייחודית כי האימפקט היה במעבר הח齐יה ולכן כל קביעה לגבי מקום הח齐יה, המסתמכת על כתם הדם בלבד, הינה שערה לא מבוססת.
- (5) נטען כי אין בחומר הראיות עדות לפיה הולך الرجل חצה במעבר הח齐יה. ב"כ המערער מצין כי עד התביעה קפלן הייתה העד היחיד לתאונה, לא מסר בעודתו במשטרת כי הילד חצה במעבר הח齐יה ונראה כי שאלה זו כלל לא נשאלת.

- (6) נטען כי עדותו ל עד התביעה קפלן היא ספק עדות כבושא, רצופת סתיירות, איננה מבוססת על ראייה ממשית, אלא בהסקת מסקנה וכפי שעוזר העד **"אין אופציה אחרת כל הכביש הזה סגור הפתח היחיד הוא במעבר הח齐יה".** לטענת ב"כ המערער, העד הסיק מסקנות ולא

הuid על מה שראה במו עיניו.

- (7) נטען כי הקביעה של בית משפט קמא שהולך الرجل חזה משמאלי לيمין לא עולה בקנה אחד עם יתר הממצאים בתיק.
- (8) נטען, כי בנויגוד להנחיות של בית משפט העליון כי יש לבצע שחזור התאונה במקרים כגון אלה, במקרה הנדון לא נעשה שחזור והבוחן לא העיד כיצד ניתן למנוע את התאונה.
- (9) נטען כי קביעה בית משפט קמא כי הפגיעה בהולך الرجل הייתה בפינה הקדמית הימנית, סותרת את כל הממצאים.
- (10) באשר לקביעה בית משפט קמא כי לא הייתה מניעה טכנית שמנעה מהמערער להבחן בהולך الرجل, נטען כי לא הייתה בפני בית משפט קמא עדות המתיחסת לנקודת הזמן בה ירד הולך الرجل לכਬיש ומה היה המרחק בנקודת זמן זו בין האוטובוס להולך الرجل.
- נתען כי על פי ניסוי שדה הרaira (ת/15) שעשהKCIN הבודנים, השטח המת לגבי המערער משתרע בטווח של 2.65 מטרים לפני האוטובוס ובהיעדר נתונים אחרים לא ניתן לשלו את האפשרות כי הולך الرجل ירד לכਬיש, בתחום 2.65 מ', דהיינו בשטח המת של האוטובוס ולכן המערער לא הבחן בו מעוד מועד.
- (11) בנסיבות אלו ולنוכח האמור לעיל נטען, כי הראיות שבאו בפני בית משפט קמא לוקות בחסר ולא ניתן לקבוע על פייהן, מעבר לכל ספק סביר, אחריותו של המערער לתאונה והוא עותר כי בית המשפט יתערב בהכרעת הדין של בית משפט קמא ויזכה את המערער.
- (12) לחילופין, באשר לגור הדין, נטען כי בית משפט קמא החמיר עם המערער בהתחשב ברשלנותו התורמת של הולך الرجل (והוריון), הימשכות ההליכים בתיק (מועד האירוע ועד למתן גור דין חלפו כ-4 וחצי שנים), נסיבותיו האישיות של המערער והאמור בתסקיר שירות המבחן. נטען כי למערער ותק נהיגה של 36 שנים. עבד למעלה מ-20 שנים כנהג אוטובוס. בן 59 גרש ואב ל-6 ילדים.

.8

הטעונים בבית המשפט בערעור

בדיוון בפני חזר ב"כ המערער על עיקרי הטיעון ומiquid טעنته במחדי החקירה של המשיבה. לטענתו, בהיעדר נתונים לגבי נקודת הזמן בה ניתן היה לראות את הולך الرجل ובאיזה מרחק היה אותה עת המערער, שגה בית משפט קמא בקביעתו שנייתן היה למנוע את התאונה. ב"כ המערער טען, כי עדותם של בוחן התנועה בנקודת זה

היתה כללית וסתמית מבלתי שהובאו בפני בית המשפט נתונים, איך וכיידן ניתן היה למנוע את התאונה.

המשיבה עותרת לדחית הערעור על שני חלקיו מהnimוקים שפורטו על ידי בית משפט קמא. לדידה, אין בנימוקים שפורטו בהודעת הערעור כדי להצדיק את התערכותה של ערכאת הערעור.

ב"כ המשיבה ציינ כי התשובה לשאלות שהעליה ב"כ המערער מצויה במסמכים ת/14 ות/15 המתיחסים לניסוי שדה הרaira שנעשה ביום 29.6.2011. הוא ציינ כי השחזר נעשה עם המערער והמסקנה הייתה שניתן היה למנוע את התאונה בכל אחת מהאפשרויות האפשרות.

ב"כ המשיבה הסכים כי הייתה רשלנות תרומת של הולך הרגל, אבל בנסיבות שהוכחו, טען כי אין די בהן כדי לנתק את הקשר היסובי בין רשלנותו של המערער לבין התאונה.

באשר לעונש - נטען כי בית משפט קמא שקל את כל השיקולים הרלבנטיים והעונש שנגזר הינו מאזור.

בישיבה נוספת שקיימה ביום 6.7.2016, ביקשתי מב"כ המשיבה להבהיר אם ניתן ללמידה מהשחזר שנעשה (ת/14) היכן עמד הולך הרגל ברגע שהמערער יכול היה להבחן בו לראשונה.

ב"כ המשיבה השיבה בשילילה והוסיפה כי השחזר שנעשה לא מתיחס לשאלת זו. היא טענה כי על פי הנהלים שהיו קיימים ב- 2011 (התאונה מנתה 2011) לא הייתה חובה לבצע שחזר ובוודאי לא כאשר מדובר בתאונה במעבר ח齐יה על ידי אוטובוס.

היא ציינה כי התשובה לשאלת האם "ש אינה מצויה בתיק ורק עד מומחה יכול להסביר עליה. בכל מקרה, כך טענה, ניתן להסביר לשאלת רק באמצעות שחזר ומשלא נעשה שיחזור המשיבה איננה יכולה להסביר לשאלת.

9. **דין והכרעה**

(1) המחלוקת בין הצדדים מתיחסת הן לקביעות העובדות שקבע בית משפט קמא והן לקביעת המשפטית לגבי אחראיותו של המערער לתאונה.

(2) בטרם אדון בטענות, ראוי לציין כי אין דרך של ערכאת הערעור להתערב בקביעת ממצאים מהימנות, או בקביעת עובדות ואף אני לא אעשה כן. לעומת זאת, בסמכותה של ערכאת הערעור להתערב במסקנותו אותן הסיק בית משפט קמא מן העובדות שבפניו.

נקודות המוצא היא כי חובתו של נהג בהתקרבו למעבר ח齊יה לצפות לאפשרות כי הולכי רגל לא יתנו דעתם לרכב המתקרב למעבר הח齊יה ולפיכך עליו לנקט בכל הנסיבות כל شيء�能ען למנוע סכנה צפואה, גם אם הולך הרגל מתנהג באופן רשלני ומסתכן בחציית הכביש על אף התקרובות הרכב.

(3) אקדמיים ואומרים שתהיה התוצאה אשר תהיה, אין ספק שמדובר באירוע המעורר שאלות רבות. השאלה העיקרית כיצד פועלות בן שנתיים וחצי חוצה את הכביש בערב לבחון, ללא השגחת מוגבר. ביתו של הילד בצד הימני של הכביש, כיצד הגיע הפעוט לצד השני של הכביש? הפעוט נחבל באופן קשה ואין ספק שסבירו וסבירה של המשפחה הוא גדול ואין להוסיף לסבירם. השגחה נאותה על הפעוט הייתה מונעת את האירוע וסביר המשפחה. ולא אוסף!

(4) קיבל את קביעות בית משפט כאמור לפיהן:

(1) מקום הח齐יה וכיון הח齐יה של הולך הרجل - בית משפט כאמור נתן אמון מלא בעדותו של קפלן וקבע שהולך הרجل חצה את הכביש בריצה במעבר הח齐יה, משמאלי לימיין כיוון נסיעת המערער.

אין בידי לקבל את טענת ב"כ המערער כי קביעה זו של בית משפט כאמור לא עולה בקנה אחד עם יתר הממצאים בתיק:

(א) עדותו של קפלן הייתה ברורה וחד משמעית "**הוא הגיע לאי התנועה במרכז הכביש וחצה במעבר הח齐יה...**" (עמ' 13 ש' 1)

(ב) מסקנותו של בוחן התנועה כי האימפקט היה באיזור שבין מעבר הח齐יה עד למקום כתם הדם, מתישבת ותומכת עם עדותו של קפלן.

(ג) עדותו של בוחן התנועה, כי קיימות שלוש אופציות לכיוון ההליכה של הולך הרجل אין בה כדי להטיל ספק בקביעת בית משפט כאמור לגבי כיוון הח齐יה של הולך הרجل. בוחן התנועה לא היה עד לתאונה. רוצח לומר, אינני יודע את כיוון הח齐יה אבל קיימות 3 אופציות ובכל אחת מהאופציות הנ"ל ניתן היה למנוע את התאונה. (3) האופציות הן: ח齐יה מימין לשמאלי, ח齐יה משמאלי לימיין והאפשרות השלישית שהולך הרجل הסתווב בכביש).

(2) המערער לא הבחן בהולך הרجل עד לרגע הפגיעה בו ומילא לא נקט בפעולות בלילה.

(3) הולך הרجل נפגע מהפגוש הקדמי של האוטובוס לאחר שחזקה 2 מטרים מתחילהו של מעבר הח齐יה.

(4) הפגיעה בפגוש הייתה 60 ס"מ מדופן שמאל.

(5) בצד מעבר הח齐יה פתח בגדיר הפרדה. במקום גדלים שיחסם בגובה 1.40 מ'.

(6) התאונה קרתה במהלך נסעה של המערער.

(5)

אם די בקביעות עובדיות אלה כדי לדחות את הערעור?

בית משפט קמא אימץ את מסקנתו של בוחן התנוועה וקבע שניתן היה למנوع את התאונה.
מה צריך היה המערער לעשות כדי למנוע את התאונה? האם הוכחה המשיבה מה יכול היה לעשות?
אם הגיע למסקנה כי המשיבה לא עמדה בנטול זהה המוטל עליה לא יהיה מנוס מזיכוי המערער.

(6) באשר לשאלת הנורמטיבית, צודק ב"כ המערער כי תאונת דרכים שאירעה במעבר חסיה לא מטילה על הנהג הפוגע אחריות מוחלטת ועל המשיבה מוטל הנTEL להוכיח ולשכנע את בית המשפט כי הנהג יכול היה למנוע את התאונה (בג"ץ כרסנטי לעיל).

לא מדובר בעבירה שהינה "אחריות קפידה" אשר לשם ההרשעה, די בהוכחת רכיבי היסוד העובדתי ואין צורך להוכיח, כי נלווה ליסוד העובדתי "מחשבת פלילתית" או "רשלנות".

(7) בענייננו, בוחן התנוועה העיד כי בוחן את שלוש האפשרויות ובכל אחת מהן ניתן היה למנוע את התאונה. סתום ולא פירש!

בית משפט קמא אימץ את עדותו של הבוחן כפי שהוא מבלי שהבוחן הציג את הנזקים שהביאו אותו למסקנה הנ"ל, חישובים שעשה, שחזור של התאונה וכל נתון אחר, על מנת שניתן יהיה לבודקם ולקבוע כי ניתן היה למנוע את התאונה.

עסקין בבית משפט פלילי ועל המשיבה להוכיח כי ניתן היה למנוע את הפגיעה בהולך الرجل ולהוכיח באופן פוזיטיבי מה היה על המערער לעשות כדי למנוע את התאונה. רק אם בית המשפט מגע על פי חישובים, למסקנה כי התאונה יכולה להיות להימנע, רק אז ניתן לקבוע אחריותו בפליליים.

(8) לאחר שבחןתי את הריאות שבאו בפני בית משפט קמא וקרוائي בעיון רב את העדויות ועינתי במסמכים שהוגשו, דעתי היא כי רב הנסתור על הгалוי בתיק זה.

הולך الرجل שנפגע הוא פועל בן שנתיים וחצי. מה היה גובהו? נתון זה הינו רלבנטי לאור הממצא לגבי קיומם של שיחים בגובה 1.40 מ', הבולטים בכחץ מטר לכיוון המכביש.

נתון זה שמעוות לכואורה, שהולך רجل שגובהו פחות מ- 1.40 מ', יחשף לעיני הנהג רק אחרי שעבר חצי מטר מהמכביש. (כדי לסביר את האוזן, גובהו הממוצע של ילד בן שנתיים וחצי הוא הרבה פחות ממטר וארבעה).

(9) שאלה נוספת - בית משפט קמא קבע שהולך ונילח בחשבונו על

די בוחן התנועה? האם נעשה חישוב כלשהו לגבי פרק הזמן שנזקק לו כדי לחצות 2 מטר?

معدותו של בוחן התנועה לא ברור איזה חישובים עשה ועל פי איזה נתונים. בית משפט קמא אימץ את מסקנתו הסופית של הבוחן והרשיע את המערער מבלתי שאל עצמו "על סמך מה?"

זאת ועוד, על פי עדותו של בוחן התנועה מצד ימים שדה הראה פתוח - אין שיחים וגדר. מצד שמאל יכולה להיות בעיה קלה בשדה הראה של הנוהג. אם הולך الرجل מגע מצד שמאל מעבר לאי התנועה הבוני, שם יש שיחים. לדברי הבוחן, גם נתון זה נבדק. המערער שלא היה מוצג לא שאל תמיד את השאלות במתבקשות, העד לא הסביר מה נבדק ובית המשפט הסתפק באמירה סתמית "נבדק".

(10) המשיבה הגישה באמצעות קצין הבוחנים את המסמכים ת/14 (סקיצה של מקום האירוע) ות/15 ("ניסוי שדה ראייה עם הנוהג אריה בשארטי"). עיון בת/15 מלמד שהוא מתיחס לשדה הראייה של "השטח המת" של נהג האוטובוס.

מעבר לבדיקה זו, לא נעשה דבר.

על פי קביעת בית משפט קמא שדה הראייה פתוח וניתן להבחן מעבר החציה מרחק של 120 מטר.

לא די בקביעה הכללית לגבי שדה הראייה. השאלה שלא נבדקה במהלך החקירה ובית משפט קמא לא נתן עליה את הדעת היא באיזה מרחק היה המערער מהולך الرجل בעת שיכול היה להבחן בו לראשונה והאם בנסיבות אלה כshawl'ן الرجل חוצה בריצה את הכביש, ניתן היה למנוע את התאונה.

העד קפלן, שהבחן בהולך الرجل ומסר פרטים לגבי התאונה, יכול היה לסייע בשחזר. העובה שkaplan (שעמד באוטובוס ליד המערער) ראה את הולך الرجل חוצה את הכביש, איננה מלמדת שהולך الرجل נגלה גם לנוהג שהרוי המערער ישב ושדה הראייה שלו היה שונה ככל הנראה. הדבר לא נבדק!

ושוב, לא הוכח במהלך המשפט מה היה מקומו של הולך الرجل עת ציריך היה להירותו לראשונה על ידי המערער, ובאיזה מרחק ממנו היה המערער.

.10. זאת ועוד, קביעת בית משפט קמא כי על פי התרשומותו המערער לא נקט באמצעות זהירות הדורשים, מבלתי שפורטו מהם אמצעי זהירות, איננה יכולה להחליף ראיות שהיה על המשיבה להביא בפני בית המשפט.

11. מהאמור לעיל, הגעתו למסקנה כי לא היו בפני בית משפט קמא נתונים כדי לקבוע שהמערער יכול היה למנוע את התאונה. בהיעדרם, לא ניתן לקבוע מעבר לכל ספק סביר את רשותו של המערער.

sicomo של דבר, המערער מתקבל בעבירות של אי האטה לפני מעבר ח齊ה, נהייה רשלנית וגרימת חבלה של ממש והמערער מזוכה מעבירות אלה.

על פי קביעת בית משפט קמא - הרשותו של המערער בעבירה של דיסקט טכוגרפ, נשארת בעינה.

גזר הדין מבוטל על כל חלקיו.

ניתן היום, ט"ו אלול תשע"ו, 18 ספטמבר 2016, במעמד